

Sanctuarul și Locuința lui Dumnezeu

Eternitatea niciodată nu va cuprinde adâncimea iubirii descoperite la crucea Calvarului. Acolo a fost unde iubirea infinită a lui Hristos și egoismul nemărginit de crud a lui Satana au stat față în față. Întregul sistem religios al Israelitilor din vechime, cu toate tipurile ei umbroase și simbolice (vezi Evrei 8:5, 10:1; Coloseni 2:17), nu a fost decât o profeție compactă al Evangheliei lui Isus Hristos descoperind sacrificiul Său de pe cruce și lucrarea Sa de slujire pentru omenire.

Cu toate că moartea lui Hristos a dat la o parte pentru totdeauna performarea ritualurilor și al ceremoniilor, totuși adevăruri simbolice sunt văzute cu claritate. În orice sacrificiu al unui animal, a fost arătată moartea lui Hristos. În orice nor de tămâie neprihănirea Lui s-a ridicat sus. Prin orice jubileu al trâmbiței numele Său a fost sunat. În misterul înspăimântător al Sfântei Sfintelor a locuit slava Sa.

În lumina strălucitoare din sanctuar, cărțile lui Moise, cu sacrificiile ei în detaliu, riturile și ceremoniile ei, considerate de obicei fără interes și însemnătate, devin radiante și pline de consistență și frumusețe. Nu există nici un alt subiect care să unească atât pe deplin toate părțile Cuvântului inspirat într-o întregime armonioasă așa cum o face subiectul sanctuarului. Orice adevăr al Evangheliei se concentrează în serviciul sanctuarului, și radiază din aceasta ca razele calde ale soarelui.

Orice tip folosit în sistemul sacrificial a fost desemnat de Dumnezeu să poarte o asemănare pentru vre-un adevăr spiritual. Valoarea acestor tipuri au fost constituite din faptul că ele au fost alese de Dumnezeu Însuși pentru a umbri înainte fazele diferite al planului complet de răscumpărare, făcut posibil prin moartea lui Hristos. Însă de ce a devenit necesar un sistem de sacrificiu în primul rând?

Neascultarea de poruncile lui Dumnezeu de către Adam și Eva a deschis porțile inundației de necaz asupra lumii. A coborât întreaga familie umană într-un întuneric de nepenetrat, și moartea a fost viitorul destin al tuturor lucrurilor vii. Însă iubirea divină a conceput un plan prin care omul să poată fi răscumpărat din păcat și moarte. Acest plan a fost descoperit în promisiunea:

“Vrășmașie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” Geneza 3:15.

Deoarece legea divină este la fel de sfântă ca Dumnezeu Însuși, doar cineva egal cu Dumnezeu ar fi putut să facă ispășire pentru nelegiuire. Deaceia, sămânța femeii nu s-ar fi putut referi la nimeni altul decât la Domnul Isus Hristos (vezi Galateni 3:16). În această promisiune părinților noștri o licărire de speranță a penetrat întunecimea care a înconjurat mințile perechii păcătoase. Atunci când un sistem de sacrificiu le-a fost făcut cunoscut că viața unei victime inocente a fost necesară (vezi Geneza 4:4), ei au puput să vadă mai clar faptul că moartea Fiului drag a lui Dumnezeu a fost necesară în ordine pentru ispăși păcatele lor și să întâlnească cererile unei legi încălcate. Prin acest sistem de sacrificiu, umbra crucii a atins începutul, și a devenit o stea de speranță, luminând întunericul și viitorul teribil, și ușurând-o de desolarea totală și teroarea necunoscută.

Hai-deți să examinăm unele din aceste ritualuri și ceremonii și să vedem ce adevăruri spirituale licăresc. În ordine pentru ca omul să poată realiza enormitatea păcatului, care a trebuit să i-a viața Fiului lui Dumnezeu fără de păcat, i s-a cerut să aducă un miel inocent, să-și mărturisească păcatele deasupra capului său (mielului) apoi cu mâinile lui însuși să-i i-a viața – un tip al vieții lui Hristos. Acest sacrificiu pentru păcat a fost apoi ars, simbolizând că prin moartea lui Hristos tot păcatul în cele din urmă va fi distrus în focul ultimei zile (vezi Maleahi 4:1-3; Apocalipsa 20:9-10, 13-15).

Sistemul simplu de sacrificii instituit de Domnul la început pentru a simboliza, sau prefigura, Hristos, a fost aproape total uitat în timpul sclaviei copiilor lui Israel din Egipt. În timpul părăsirii Egiptului în Exod, Moise prin direcție divină, le-a dat un sistem mai elaborat, desemnat în Scripturi ca

“sanctuarul și serviciile lui” (vezi Exod 25-38; Leviticul 4-27). Acest sanctuar pământesc, cu orice articol și material pentru construirea lui, orice formă, ceremonie, și detaliu al serviciilor lui, a avut o semnificație spirituală, și a fost desemnat să dea închinătorului o înțelegere mai completă al marelui plan prin care umanitatea să poată fi răscumpărată din păcat prin Hristos și marele Său sacrificiu.

Creștinul care va studia serviciul tipical al sanctuarului pământesc, nu ca o colecție de relicve uscate al închinării din vechime, ci ca o colecție minunată de diferite părți divine care portretizează planul uimitor al răscumpărării, va fi uimit de frumusețea descoperită. El va vedea povestea frumoasă al iubirii Mântuitorului. El va vedea o imagine vividă al preotului cu haina lungă și albă ca zăpada conducând vițelul roșu afară din valea necultivată, pentru a o oferi ca sacrificiu pentru păcat. El va vedea vițelul ucis și sângele său scurs pe piatra colturoasă al văii, pentru a învăța că Hristos a murit pentru cel mai nevrednic, pentru cei surghiuniți (vezi Numeri 19:1-22; Deuteronom 21:1-9). Cine poate să privească la acea scenă fără să-i fie inima plină de iubire pentru un asemenea Mântuitor milos?

Iarăși el va vedea o imagine al unui păcătos destituit, tânjind să fie liber de păcat. El stă fără ajutor și se uită la frații lui bogați trecând pe lângă el cu mieii lor scumpi pentru oferirea de sacrificiu, iar săracul aducând porumbeii lui ieftini, și în cele din urmă el se copleșește în disperare, pentru că el nu are nimica viu pentru a oferi ceva pentru păcatele sale. Apoi lumina speranței răsare pe fața lui când cineva îi spune, “Doar o măsură de făină va fi deajuns” (Leviticul 5:11-13). După cum păcătosul privește preotul oferind o mână plină de grâul zdrobit ca o emblemă al trupului binecuvântat a lui Hristos pentru a fi zdrobit pentru el, și îl aude spunând, “Păcatul îți este iertat,” inima lui tresaltă de bucurie. O, mult adevăr divin și glorios poate să fie descoperit prin a studia sanctuarul și serviciile lui!

Sanctuarul Său, tabernacolul construit de Moise la porunca lui Dumnezeu a fost locuința pământescă al Celui Prea Înalt. Dumnezeu a spus: “Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor.” Exod 25:8.

După cum israeliții au călătorit prin pustie, tabernacolul a fost construit în așa fel ca să fie mutat din loc în loc; și totuși a fost o structură măreață. Pereții lui au fost făcuți din borduri drepte unite cu plăci de aur și azezații cu dulii de argint, în timp ce acoperișul a fost format dintr-o serie de draperii sau materiale de acoperire, cele dedeasupra au fost piei, în timp ce cele dinăuntru au fost de pânză fină construite cu măiestrie cu figuri de heruvimi sau îngeri (vezi Exod 26:2-30). În afara cortului, care a conținut altarul de sacrificiu, și un bazin de bronz (vezi Exod 27:1-8, 30:17-21), sanctuarul însuși a fost făcut din două încăperi numite sfânta și sfânta sfintelor (vezi Exod 26:33; 1 Împărți 6:16-17, 8:6-10; Evrei 9:2-3). Aceste două încăperi au fost separate una de cealaltă printr-o draperie sau perdeauă frumoasă (vezi Exod 26:31-34), în timp ce o asemenea draperie a fost la ușa intrării în prima încăpere din curte (vezi Exod 26:36-37).

În locul sfânt a fost un candelabru spre sud, cu cele șapte brațe dăruind lumină în sanctuar atât în timpul zilei cât și în timpul nopții (vezi Exod 25:31-40, 26:35, 40:24-25). În partea de nord al acestei încăperi a fost masa cu pîinile de punere înaintea (vezi Exod 25:23-30, 26:35, 40:22-23). Chiar în fața draperiei care a separat sfânta de sfânta sfintelor a fost altarul de aur pentru tămâiere, da la care norul de mirosul tămâii se ridica zilnic înaintea Lui împreună cu rugăciunile poporului lui Dumnezeu (vezi Exod 30:1-10, 40:5, 26-27).

În sfânta sfintelor a fost chivotul, o ladă din lemn prețios acoperit cu aur, în care au fost puse tablele din piatră pe care Dumnezeu a scris cu degetul Său Legea Cele Zece Porunci (vezi Exod 25:10-22, 40:20-21; 1 Împărăți 8:9). Deasupra chivotului, formând capacul acestei lazi sfinte, a fost scaunul de îndurare, care a fost montat cu doi heruvimi – unul la fiecare capăt, și făcut tot din aur solid. În a doua încăpere prezența lui Dumnezeu a fost manifestată într-un nor de slavă între locul dintre heruvimi

și direct deasupra scunului de îndurare. Aceasta a fost aranjată în așa fel pentru a ne învăța că atunci când suntem vinovați de încălcarea legii lui Dumnezeu și prin aceasta am păcătuit (vezi 1 Ioan 3:4), noi totuși putem să obținem iertare și îndurare prin Hristos care va fi acceptată de Dumnezeu pentru a putea să fim capabili să aparem în prezența Sa sfântă fără să fim distruși.

Imaginați-vă că vă uitați de deasupra la felul în care mobila a fost aranjată în sanctuar: începând din curtea cortului și uitându-vă prin amândouă încăperile sanctuarului, unde veți vedea mai întâi altarul de sacrificiu (vezi Exod 40:6), iar de aici într-o linie dreaptă puteți să vedeți bazinul de argint (vezi Exod 40:7, 30-32). Apoi în prima încăpere puteți vedea candelabru la stânga și masa cu pâinea de punere înaintea dreapta, și direct în fața draperiei dinăuntru veți vedea altarul de aur al tămâierii. În spatele acestei draperii în sfânta sfințelor veți vedea chivotul în fața voastră. Prin a vizoina această vedere completă al sanctuarului, observați că o cruce este formată în mod vizibil.

Cu adevărat în sanctuarul cu serviciile lui, crucea lui Hristos este vazută ca marele centru al întregului plan de răscumpărare pentru umanitate. În jurul lui se adună orice adevăr al Bibliei. Din aceasta radiază lumină de la început până la sfârșitul noului și vechiului dispensațiunii. Deasemenea penetrează în marele viitor, și dăruiește copilului credinței o licărire al răsplătirii viitoare glorioase și veșnice pentru sfinții credincioși ai lui Dumnezeu. Crucea deasemenea manifestă iubirea lui Dumnezeu pentru întregul univers. Prințul acestei lumi este dat afară. Acuzațiile pe care Satana le-a adus împotriva lui Dumnezeu sunt respinse, și rușinea pe care el a aruncat-o asupra cerului este pentru întotdeauna îndepărtată. Deasemenea dreptatea și neschimbarea legii lui Dumnezeu sunt susținute, iar îngerii cât și oamenii sunt atrași către Răscumpărătorul.

Acesta este singurul sanctuar a lui Dumnezeu care a existat vreodată pe pământ, despre care Biblia ne dă informație, și a fost acela pe care Moise la construit la porunca lui Dumnezeu. Aceasta a fost declarat de Pavel să fie sanctuarul primului legământ (vezi Evrei 9:1). Însă n-are noul legământ un sanctuar?

“Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un mare preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al sanctuarului și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul.” Evrei 8:1-2.

Aici este descoperit sanctuarul noului legământ – un tabernacol ceresc. Sanctuarul pământesc al primului legământ a fost ridicat de om și construit de Moise. Însă acest sanctuar ceresc este ridicat de Domnul și nu de om. În primul legământ al sanctuarului preoții pământești au făcut serviciile. În al doilea legământ al sanctuarului ceresc, Hristos Marele nostru Preot, slujește la dreapta lui Dumnezeu. Astfel, un sanctuar a fost pe pământ, și celălalt în cer.

Sanctuarul construit de Moise a fost făcut după modelul templului din cer. Domnul l-a direcționat pe Moise:

“Să faceți cortul și toate vasele lui după chipul pe care ți-l voi arăta....vezi să faci după chipul care ți s-a arătat pe munte.” Exod 25:9, 40 (vezi deasemenea Evrei 9:23, 8:5).

Acesta a fost făcut în așa fel pentru ca credința noastră să se prindă de faptul că în cer este un sanctuar căreia serviciile îi sunt făcute pentru răscumpărarea omenirii. Acest templu ceresc unde Isus slujește pentru noi, este marele original, pe când cel făcut de Moise a fost doar o copie.

Toată închinarea în sanctuarul pământesc a fost pentru învăța adevărul în ce privește sanctuarul ceresc. În timp ce santuarul pământesc a stat în picioare, calea spre sanctuarul ceresc nu a fost încă făcut cunoscut (vezi Evrei 9:8). Însă când Hristos a fost crucificat, perdeaua din sanctuarul pământesc s-a rupt în două semnificând că o cale nouă și mai bună a fost instituită (vezi Matei 27:51; Luca 23:45). Primul a fost luat deoparte pentru ca cel de-al doilea bazat pe promisiuni mai bune, să poată fi stabilit (vezi

Evrei 8:6). În timp ce Hristos a fost pe pământ, El n-a putut să fie preot (vezi Evrei 8:4), și astfel n-a putut să ofere sângele Său vărsat și să facă ispășire pentru păcatele noastre. Însă Hristos a înviat din morți, S-a înălțat la cer, și apoi a devenit Marele nostru Preot pentru ca să prezinte înaintea lui Dumnezeu sângele Său vărsat pentru noi, și prin aceasta să facă ispășire (curățire) pentru păcat. Astfel ispășirea pentru păcat n-ar fi putut să fie adusă la îndeplinire sau completată la cruce, însă a putut să înceapă doar după ce Hristos S-a ridicat la cer și Și-a început lucrarea Sa de slujire în sanctuarul ceresc ca Marele nostru Preot. Sacrificiul lui Hristos, care a fost necesar pentru ca ispășirea să i-a loc, a fost completată la cruce, însă nu ispășirea însăși.

Această mare schimbare de la sanctuarul pământesc la cel ceresc nu s-a putut lăsa neobservată. Dumnezeu a descoperit această mare schimbare prin profeții Lui – în mod special prin ucenicul iubit Ioan (vezi Apocalipsa 4:1-5, 8:3-4, 9:13, 11:19, 14:17-18, 15:5-8).

Însă Hristos nu imploră sângele Său prețios înaintea Tatalui doar pentru păcătosul de mine și tine în acest sanctuar ceresc (vezi Evrei 9:11-14, 24-28), însă acolo se vede deasemenea tronul măreț al lui Dumnezeu, care este înconjurat de mii de oștiri îngerești, toți așteptând să asculte de porunca lui Dumnezeu (vezi Psalmi 103:19-20). Din această locuință a lui Dumnezeu acești îngeri sunt trimiși să răspundă rugăciunile copiilor lui Dumnezeu aici pe pământ (vezi Daniel 9:21-23; Evrei 1:7, 14). Astfel sanctuarul ceresc este văzut ca centrul cel mai mare de activitate de unde toată puterea divină necesară pentru a birui orice ispită a lui Satana este trimisă pentru fiecare care este în legătură cu aceasta prin credință.

Hristos, Marele nostru preot care slujește pentru noi este binevoitor să întindă brațul Său puternic din acest sanctuar ceresc pentru a prinde cu iubire mâna oricărui care dorește să se prindă prin credință de Ajutorul care le este oferit. Acela care se prinde prin credință de acel Ajutor Puternic, poate să treacă cu siguranță peste dealurile înalte și dificile, iar sufletul său va fi plin de lumină în timp ce va difuza lumină și binecuvântare altora. Atâta timp cât el prin credință se ține strâns de Dumnezeu, el are lumină și putere din sanctuarul de sus; însă dacă el îngăduie îndoială și necredință să rupă această legătură vitală, el este în lumină, și nu doar necapabil să meargă înainte el însuși, ci blocând calea pentru alții deasemenea.

Biblia ne descoperă că există nu doar aceste două feluri de sanctuare; templul ceresc, sau locuința Celui prea Înalt unde Hristos mijlocește pentru noi, și templul pământesc, cu serviciile lui tipice, desemnat să învețe omenirea marile adevăruri spirituale despre planul de răscumpărare din păcat. Însă există un al treilea templu care este foarte important de înțeles. Acesta este templul trupului uman, unde Duhul lui Dumnezeu dorește să aibă control și stăpânire.

“Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în Duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 6:19-20.

Aceasta este experiența noului legământ la care Dumnezeu S-a referit când a zis prin Ieremia și Pavel:

“Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.” Evrei 8:10; Ieremia 31:33.

Ce gând? Dumnezeu dorește ca să fiți templul Său în care El să poată locui și împărății!

Da, prieteni, atât Tatăl cât și Isus Hristos vă iubesc atât de mult că Ei nu vor să rămână miliarde de mile depărtare de voi în cer, ci dorește să locuiască cu voi în mod direct prin Duhul Sfânt – Duhul adevărului! Cu adevărat acesta este un mister, însă unul care este bogat și glorios!

“Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.” Coloseni 1:26-29.

Însă marea întrebare pe care trebuie să vi-o puneți este: Îl iubesc pe Dumnezeu destul de mult să sunt binevoitor să-mi curăț viața și să mă port în așa fel încât cele trei Persoane ale Dumnezeirii să poată locui și să împărătească în mine ca sanctuarul Lor sfânt și locuință pe acest pământ? Ce binecuvântări imense pot fi ale noastre numai dacă ne vom dăruia viața lui Dumnezeu și permițându-I să locuiască în noi și prin noi! Sau veți decide să trăiți în continuare în răutate și păcat, să continuați să întinați templul trupului vostru prin obiceiuri netemperate, refuzând oferta lui Dumnezeu plină de îndurare și har, și lăsând pe Satana să vă facă sinagoga lui și locul unde el să stăpânească și să trăiască pe acest pământ? Este fie unul sau fie celălalt, pentru că nu puteți să slujiți pe amândoi în același timp (vezi Matei 6:24).

PE CINE VEȚI ALEGE?

“Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne laudăm. De aceea, (cum zice Duhul Sfânt: “Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.)...Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu.” Evrei 3:6-8, 12.

“Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate să fie între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: ‘Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.’ De aceea: ‘Ieșiți din mijlocul lor și depărtați-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.’ Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.” 2 Corinteni 6:14-18, 7:1.

Pentru a înrola într-un curs corespondență biblică de *GRATIS*, pentru mai multă informație vă rog să scrieți la adresa următoare:

**“Let There Be Light” Ministries
PO Box 328
Rogue River, OR 97537 U.S.A.
www.LightMinistries.com**